

Frederiksoords grote trots

Ab Kuypers

Ondanks de aanhoudende regen moet het voor Baldi Dekker vandaag, vrijdag 12 juni, toch een zonnige dag zijn geworden. Zo'n twintig genodigden maakten de officiële opening mee van 'zijn' bijenmuseum in de zogenaamde Koloniehof, onderdeel van het themapark 'Land van Weldadigheid' te Frederiksoord. (zie Bijen 7(5): 131-133 (1998). Een goed moment om voor een tweede maal af te reizen naar Zuid-Drenthe.

Voorgeschiedenis

314 Oorspronkelijk lag het in de bedoeling dat het museum zou worden ingericht met verzamelde spullen uit de nalatenschap van Atze Dijkstra. Een gedeelte daarvan, aangevuld met verzamelde stukken van Baldi staat al jaren tentoongesteld in het rotan- en bijenteeltmuseum, enkele kilometers hier vandaan. Omdat daar geen mogelijkheden bestaan om uit te breiden en de bijenteeltspullen feitelijk een ondergeschikte rol lijken te spelen, is men (de stichting Apiculturama, beheerder van de nalatenschap van Atze Dijkstra) maar wat blij met de mogelijkheid in Frederiksoord een eigen museum te kunnen inrichten.

Baldi Dekker (bestuurder Apiculturama): 'Wij hoorden dat men in Frederiksoord in het kader van nieuwe ontwikkelingen wel interesse had in een bijenteeltmuseum. De stichting Apiculturama, al enige tijd niet meer zo erg gelukkig met de gang van zaken in het museum in Noordwolde, heeft toen contact opgenomen met 'Frederiksoord'. Men was inderdaad erg gelukkig met ons aanbod.'

Voorzichtigheid troef

Ondanks het enthousiasme is 'Frederiksoord' met alle denkbare voorzichtigheid te werk gegaan. In eerste instantie had men wel enige bedenkingen; men wilde het museum in Noordwolde persé niet in de wielen rijden en zeker geen kwade gezichten veroorzaken. Baldi Dekker: 'Men is met dat probleem heel zorgvuldig omgegaan en na het nodige overleg heeft men in goede harmonie besluiten kunnen nemen. Die kwamen er in eerste instantie op neer dat een gedeelte van het aldaar tentoongestelde materiaal naar Frederiksoord zou verhuizen. Uit mijn eigen collectie zouden aanvullingen worden gezocht. Na enkele jaren zou al het materiaal naar Frederiksoord verhuizen.'

Anders gelopen

In de loop van de onderhandelingen en voorbereidingen voor Frederiksoord deed zich een min of meer onverwachte meevaller voor.

Baldi: 'Toen wij eenmaal in bespreking waren bleek dat de mogelijkheid zich aandiende om een latere uitbreiding van de reeds bestaande ruimte voor het museum te realiseren. Op de één of andere manier, zal er volgend jaar een verbinding gebouwd worden tussen de reeds aanwezige kaarsenmakerij in de Koloniehof en ons museum. Dat betekent een forse vergroting van de totale ruimte. Hierdoor kunnen we uiteindelijk ontzettend veel spullen uitstellen. We hebben, vooruitlopend op deze uitbreiding besloten om dit eerste gedeelte van het museum met alleen maar materialen uit mijn eigen verzameling in te richten. Volgend jaar komen daar spullen van Apiculturama bij. Als dat eenmaal gerealiseerd is kunnen we denk ik met recht zeggen, dat wij het grootste bijenteeltmuseum in Nederland zijn geworden.' Het is met ingehouden trots dat het wordt gezegd. Tot zover de aanloop naar vandaag.

Officieel open

Opvallendste aanwezige was misschien wel de weduwe van Atze Dijkstra. Voor de opening was de burgemeester van Westerveld, de heer Meijer uitgenodigd. Na eenvoudigweg de toegang te hebben ontsloten werden de aanwezigen uitgenodigd het museum te betreden. Na een welkom van Edward Lehmann, directeur van Land van Weldadigheid was het woord aan de heer Meijer die zich zeer verheugd toonde met de ontwikkeling van het themapark: 'De gemeente Westerveld probeert de recreatieve sector te versterken, toeristen vormen voor een groot deel onze economische bron.'

Over het belang van Land van Weldadigheid: 'Wij zien bij een zeker publiek een grote hang naar het verleden. De belangstelling voor oude cultuurwaarden en geschiedenis is groeiend. Dit bijenmuseum zal vanaf vandaag een toegevoegde waarde blijken voor de Koloniehof.'

Herkenning

Baldi Dekker, die na de burgemeester een kort woordje sprak bleek tijdens de inrichting van het museum al bezoekers te hebben gesproken. 'Ik ben blij met de opvallende tekenen van herkenning bij

Oogstgereedschap en potten. Foto's Ab Kuypers

sommige mensen, die hier binnen zijn geweest, toen er eigenlijk nog niet veel te beleven viel. Mensen herinneren zich van vroeger verschillende dagelijkse gebruiksvoorwerpen die hier staan tentoongesteld.' Na dit alles merkte Edwald Lehmann nog op: 'Hier staat niet zomaar een verzameling, het zijn vooral veel dingen die bewaard zijn gebleven, zij vertegenwoordigen een stukje cultuurgood uit het verleden. Alleen daarom al past deze uitstalling uitstekend in ons themapark.' Daarna namen in ontspannen sfeer de genodigden het tentoongestelde in ogenschouw.

Kans

Nu eindelijk, na veel voorbereidend werk 'zijn' museum open is, lijkt een droom in vervulling te zijn gegaan. Een aardig gedeelte van zijn verzameling heeft hierin een plaats gevonden. Baldi Dekker verzucht: 'Dit is toch de kans van mijn leven om mijn verzameling op deze wijze, op deze locatie te kunnen tentoonstellen? Het is een prachtige ruimte geworden. De verbouwing van wat eerst een woning was heeft prima uitgewerkt. Er is doorgebroken en opgeknapt. Ik ben hier heel blij mee.' Ten tijde van mijn eerdere bezoek was Baldi nog volop met de voorbereidingen bezig. De vitrines, toen nog in aanbouw, zijn nu gevuld met te veel om op te noemen, maar hierbij toch maar een poging: berokers, honingpotten en -blikken, medailles en penningen, boeken en kinderspelletjes, spaarpotten, prenten, etiketten, kortom te veel om op te noemen. Hoewel dit museum vooral is ingericht met verzamelobjecten, waardoor een goede indruk verkregen op welke gebruiksvoorwerpen er allemaal iets over bijen of honing voorkomt, wordt er uiteraard ook aandacht aan de imkerij zelf besteed. Oude gereedschappen, korven en kasten, apparatuur voor was- en honingverwerking, ofwel, er is van alles te genieten. Onder de verschillende kunstwerkjes tevens enkele

Boeken en berokers in Bijenmuseum te Frederiksoord.

werken van Baldi zelf. Uiteindelijk is deze bijenmeester en verzamelaar ook nog eens kunstenaar. Wat zeker niet gemist mag worden is 'Het eerste Nederlandse Bijenvijanden museum', een ludieke manier om kennis te maken met vijanden van honingbijen, zoals elke imker ze kent.

Fladderaars

Behalve in het nieuwe bijenmuseum wordt sinds kort ook in de thematentoonstelling in het Land van Weldadigheid aandacht besteed aan (o.a.) de honingbijen. Onder de titel 'Vlinders, bijen en andere fladderaars' wordt het verhaal verteld van het nut van 'fladderende' insecten. Aan de voorbereidingen heeft het amper kunnen liggen, zou je zo zeggen. Over het resultaat kan ik eigenlijk niet al te enthousiast zijn, maar dat komt misschien wel omdat we onderhand een beetje verwend zijn geraakt wat betreft voorlichtende activiteiten. Baldi Dekker, ook al niet gelukkig met het resultaat: 'Op het moment van de opening was de tentoonstelling nog lang niet gereed. En ook nu moeten er nog steeds spullen binnenkomen. Ik heb, om er nog iets van te maken enkele oude honingpersen neergezet en twee observatiekasten met bijenvolken erin.' Het voorlichtingsmateriaal in de vorm van grote posters, is stukje bij beetje binnengekomen, maar lijkt nu compleet te zijn. De bijenvolken staan een beetje weggemoffeld achter lange lappen zwart plastic. Een onopvallende aanwijzing brengt het publiek wellicht op de gedachte er eens een kijkje achter te nemen. Kortom, het lijkt een gemiste kans, er had mijn inziens meer ingezet. In het grote gebeuren van 'Land van weldadigheid' raken de fladderaars op deze manier een beetje op de achtergrond, jammer. Maar gelukkig is er in het totale park nog genoeg te genieten om eens af te reizen naar Frederiksoord.